

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Heleny Karetové a soudců Mgr. Alice Žáčkové a Mgr. Pavla Freiberta ve věci

žalobce: **Z. H.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx, Čínská lidová republika
zastoupený advokátem Prof. JUDr. Bc. Tomášem Gřivnou, Ph.D.
sídlem Revoluční 1044/23, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, IČO 00025429
sídlem Vyšehradská 424/16, 128 10 Praha 2
jednající Úřadem pro zastupování státu ve věcech majetkových,
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 120 00 Praha 2

o škodu a náhradu nemajetkové újmy, k odvolání žalobce a žalované do rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 12. listopadu 2021, č.j. 15 C 38/2021 – 352

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku (III.) **potvrzuje**.
- II. Rozsudek soudu I. stupně se v nákladovém výroku (IV.) **mění tak**, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení částku ve výši 594 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Zavázalová

- III. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení částku ve výši 900 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně rozhodoval v řízení, jímž se žalobce domáhal zaplacení částky 2 572 403,80 Kč, sestávající se z náhrady škody za náklady vynaložené na obhajobu ve výši 969 754,50 Kč, na ubytování ve výši 70 120 Kč a ve výši 17 658 Kč, cestovné ve výši 14 871,30 Kč a náhrady přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu způsobenou nezákonným trestním stíháním ve výši 1 500 000 Kč a omluvu dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) (dále jen „OdpŠk“). Usnesením ze dne 28. 7. 2021, č.j. 15 C 38/2021 - 295 bylo řízení pro částečné zpětvzetí zastaveno, co do částky 255 895,30 Kč. Předmětem řízení zůstalo obhajné ve výši 746 388,50 Kč, náhrada škody za ubytování ve výši 70 120 Kč a zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 1 500 000 Kč.
2. Žalovaná v průběhu řízení uznala nárok co do částky 255 895,30 Kč a za vznik nemajetkové újmy se omluvila, ve zbývajících částech nárok neuznala.
3. Napadeným rozsudkem soud I. stupně zastavil řízení do částky 70 120 Kč s příslušenstvím (I.), uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 365 824 Kč s úrokem z prodlení od 18. 2. 2021 do zaplacení a dále částku rovnající se úroku z prodlení z částky 255 895,30 Kč od 18. 2. 2021 do 27. 5. 2021 (II.), zamítl žalobu na zaplacení částky ve výši 1 880 564,50 Kč s úrokem z prodlení od 18. 2. 2021 do zaplacení a částky rovnající se úroku z prodlení z částky 2 502 283,80 Kč za den 17. 2. 2021 (III.) a rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 50 534 Kč (IV.).
4. Soud I. stupně vyšel z nesporných tvrzení, že žalobce dne 17. 8. 2020 předběžně uplatnil nárok u žalované, že ta dle stanoviska ze dne 30. 4. 2021 uznala oprávněnost nároků co do částky 255 895,30 Kč (116 160 Kč a 107 206 Kč náklady obhajoby, 17 658 Kč náhrada za ubytování a 14 871,30 Kč náhrada cestovného) a za vznik nemajetkové újmy se omluvila.
5. Dále vyšel ze zjištění, že dne 27. 10. 1998 bylo zahájeno trestní stíhání žalobce vedené Policií ČR pod č.j. ČVS: MVV 98/11-98 KZV 2154/98 pro spáchání trestného činu vraždy dle § 219 odst. 1, 2 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona (dále jen „tr. z.“). Žalobce se nenacházel na území České republiky (dále jen „ČR“), byl mu tak ustanoven zástupce. Po podání obžaloby dne 18. 11. 1999 bylo řízení vedeno u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 4 T 21/99. Dva rozsudky, jimiž byl žalobce shledán vinným a odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 12 let a vyhoštění, byly zrušeny a vráceny k novému projednání. I rozsudkem ze dne 4. 11. 2002, č.j. 4 T 21/99 – 1062 byl shledán vinným a odsouzen ke stejným trestům. Právní moc rozsudku nastala po zamítnutí stížnosti dne 7. 1. 2003. Dne 17. 1. 2005 byl vydán zatýkácí rozkaz a řízení vůči žalobci bylo vedeno jako proti uprchlému. Dne 22. 10. 2018 byl žalobce zadržen v Japonsku, dne 15. 3. 2019 vydán do ČR a předán do věznic k výkonu trestu odnětí svobody. K návrhu žalobce byl dne 23. 4. 2019 odsuzující rozsudek ze dne 4. 11. 2002 ve spojení s rozhodnutím odvolacího soudu zrušen, žalobce byl vzat do vazby. Rozsudkem ze dne 11. 9. 2019, č.j. 4 T 21/1999 - 1597 byl žalobce zproštěn obžaloby dle § 226 písm. c) zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu (dále jen „tr. ř.“) a propuštěn. Stížnosti státního zástupce byly zamítnuty usnesením ze dne 18. 2. 2020, jak proti propuštění z vazby, tak zprošťujícímu rozsudku. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 18. 2. 2020.
6. K nároku na náhradu obhajného vyšel ze zjištění, že žalobce uhradil na vyúčtované náklady právních zástupců částku 555 305,19 Kč, včetně DPH. Za specifikované úkony právní služby

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Zavázalová

poskytnuté Prof. JUDr. Bc. Tomášem Gřivnou, Ph.D. požadoval 180 471,50 Kč. Žalovaná neuznala odměny za porady ve dnech 19. 3., 19. 4., 9. 5., 16. 5., 23. 5., 26. 5., 4. 7., 29. 8. a 5. 9. 2019, neboť jim nepředcházely žádné právní úkony, a dále za porady ve dnech 29. 3. 2019 a 6. 8. 2019. Polovinu odměny přiznala za námitku nezákonnosti vedení trestního stíhání ze dne 3. 7. 2019, za návrh na nahrazení vazby zárukou a žádost o propuštění z vazby ze dne 12. 8. 2019. Za úkon ve smyslu § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif, dále jen „AT“) neshledala vzdání se práva stížnosti proti usnesení o ponechání ve vazbě ze dne 22. 8. 2019, vzdání se práva na odvolání ze dne 10. 10. 2019, vyrozumění soudu o prodloužení pobytu v ČR ze dne 14. 10. 2019 a návrh na postup dle § 250 odst. 1 tr. ř. ze dne 18. 11. 2019. Za 30 úkonů přiznala 26 celých odměn a 4 v poloviční výši, DPH a náhradu promeškaného času, tedy celkem 116 160 Kč. Žalobce dále požadoval za specifikované úkony právní služby poskytnuté Mgr. S. Z. částku 142 780 Kč. Žalovaná neuznala odměny za porady ve dnech 29. 3., 2. 4., 5. 4., 14. 4., 6. 5., 7. 6. a 3. 7. 2019, neboť jim nepředcházely žádné právní úkony, tedy ani cestovní náhrady k nim. Za účast u hlavního líčení dne 10. 9. 2019 uznala pouze nárok na 3 odměny za tři úkony s odkazem na rozhodnutí Vrchního soudu v Praze sp. zn. 8 To 24/97. Za 26 úkonů přiznala 26 celých odměn, DPH a náhradu za promeškaný čas, tedy celkem 107 206 Kč.

7. Po právní stránce soud I. stupně věc posoudil dle § 1, § 5, § 7, § 8, § 31 a § 31a OdpŠk. Uzavřel, že v řízení vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 4 T 21/99 bylo vůči žalobci vydáno nezákonné rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk, jímž bylo sdělení obvinění ze dne 27. 10. 1998, č.j. ČVS: MVV 98/11-98 KZV 2154/98 ze spáchání trestného činu vraždy dle § 219 odst. 1, 2 tr. z., neboť řízení skončilo zproštěním obvinění. K tomu odkázal na judikaturu Nejvyššího soudu, například rozhodnutí sp. zn. 25 Cdo 1847/2001. Měl za prokázanou újmu žalobce, která byla způsobena jeho zadržením v Japonsku, pobytem ve vazbě (140 dnů), výkonem trestu odnětí svobody (41 dnů). Konstatoval, že ji zvyšovala i skutečnost, že byl zadržen v cizí zemi, uměl jen čínsky, byl ohrožen vysokým trestem odnětí svobody až v délce 12 let, věc byla medializována, že došlo k zásahu do jeho psychiky, který se projevuje sociálními fobiemi, dále do jeho soukromého života, ale i jeho blízkých, především matky, dcery a zetě, a do profesního života. Uzavřel, že újmu je třeba odčinit finančním zadostiučiněním.
8. Ve smyslu judikatury Nejvyššího soudu, například rozhodnutí sp. zn. 30 Cdo 461/2015 a sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, posuzoval výši zadostiučinění k výši zadostiučinění přiznaných v jiných věcech, které se v podstatných znacích shodují. Za nejpřílehavější shledal rozhodnutí Krajského soudu v Brně, sp. zn. 59 Co 165/2015, které se týkalo nezákonného trestního stíhání za ublížení na zdraví s následkem smrti dle § 145 odst. 1, odst. 3 tr. z. a poškozený byl odškodněn částkou 339 000 Kč (žil v malé obci, společensky odsouzen, vystaven výhrůžkám a atakům, medializace a negativní dopad na příbuzenské vztahy). Dále vycházel z rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 28 C 190/2018, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze, sp. zn. 78 Co 402/2019, dle něhož poškozenému hrozil trest odnětí svobody v délce 12 až 15 let nebo trest výjimečný, a byl odškodněn částkou 167 000 Kč (vazba 455 dní, řízení trvalo 21 měsíců, medializace, odloučení od dětí, bez zásahů do sociálního života nebo zdravotní, psychické a fyzické sféry). Dále z rozhodnutí téhož soudu, sp. zn. 14 C 272/2015, které se týkalo také obvinění z vraždy a poškozený byl odškodněn částkou 50 000 Kč (řízení trvalo 1 rok a 1 měsíc, ohrožení trestem odnětí svobody v délce 12 až 15 let nebo trestem výjimečným, medializace, naopak bez vazebního stíhání, zásahu do profesního života). Poznamenal, že nepřihlížel k celkové délce trestního stíhání, ale pouze k období, kdy se žalobce dozvěděl o trestním stíhání, tedy od jeho zadržení dne 22. 10. 2018. Poté dospěl k závěru, že přiměřeným zadostiučiněním nemajetkové újmy je částka 300 000 Kč.

9. K nároku na náhradu nákladů za obhajobu Prof. JUDr. Bc. Gřivnou, Ph.D., konstatoval, že je co do základu důvodný. Za účelné shledal porady s žalobcem ve dnech 19. 3., 19. 4., 9. 5., 16. 5., 23. 5., 26. 5., 4. 7., 29. 8. a 5. 9. 2019, bez toho, že by jim musely předcházet nějakému právnímu úkonu. Jejich četnost odůvodnil tím, že žalobce je cizím státním příslušníkem, tedy úkony se vztahovaly nejen k obhajobě, ale i vysvětlování českého trestního práva a trestního řízení s ohledem na § 41 odst. 1 tr. ř. Nepřiznal pouze odměnu za poradou dne 29. 3. 2019, která nebyla prokázána, a za poradou dne 6. 8. 2019, která nepřesáhla jednu hodinu. Důvodným shledal nárok ve výši 37 026 Kč sestávající se z 9 odměn po 3 100 Kč dle § 11 odst. 1 písm. c) AT, 9 paušálních náhrad po 300 Kč a 21 % DPH.
10. Přisvědčil žalované, že za námitku nezákonnosti vedení trestního stíhání ze dne 3. 7. 2019 přísluší odměna ve výši poloviny, za návrh na nahrazení vazby zárukou a žádost o propuštění z vazby ze dne 12. 8. 2019 pouze jedna odměna. Za účelné úkony ve smyslu § 11 AT neshledal vzdání se práva stížnosti do usnesení o ponechání ve vazbě ze dne 22. 8. 2019, vzdání se práva na odvolání ze dne 10. 10. 2019, vyrozumění soudu ze dne 14. 10. 2019 a návrh na postup dle § 250 odst. 1 tr. ř. ze dne 18. 11. 2019, tedy za ně nepřiznal odměnu.
11. I nárok na náhradu nákladů za obhajobu Mgr. Z. shledal co do základu důvodným. Za účelné shledal porady ve dnech 29. 3., 2. 4., 5. 4., 14. 4., 6. 5., 7. 6. a 3. 7. 2019 se shodným odůvodněním v bodě 9. tohoto rozsudku. Dále přisvědčil žalované, že za účast na hlavním líčení dne 10. 9. 2019 přísluší pouze 3 odměny. Důvodným shledal nárok ve výši 28 798 Kč sestávající se ze 7 odměn po 3 100 Kč dle § 11 odst. 1 písm. c) AT, 7 paušálních náhrad po 300 Kč a 21 % DPH.
12. Dále se zabýval splněním podmínek pro navýšení odměny za jednotlivé úkony dle § 12 odst. 1 AT. Žalobce ztrojnásobení odměny za všechny úkony právní služby odůvodňoval mimořádnou obtížností věci, užitím cizího jazyka, potřebou spolupracovat s obhájcem ovládajícím čínský jazyk, uplynutím 20 let od spáchání trestného činu, kvalitou trestního spisu, poradami ve vazební věznici bez možnosti užití elektronických prostředků. Následně požadoval pouze zdvojnásobení odměn za účast na hlavním líčení, kde byly prováděny listinné důkazy. Soud I. stupně shledal nárok pro užití cizího jazyka nedůvodným, když obhájce Prof. JUDr. Bc. Gřivna, Ph.D. nehovořil s žalobcem cizím jazykem, pro komunikaci s ním byl zvolen druhý obhájce Mgr. Z. Poznamenal, že žalobce byl vyzván k doplnění skutkových tvrzení odůvodňující aplikaci § 12 AT u každého úkonu. Těto výzvě nevyhověl, když uvedl pouze dříve uvedenou obecnou argumentaci. Nadto neosvětlil, zda byl uvedeným poradám přítomen i Mgr. Z., případně, jak probíhaly, když vyúčtované porady obou zástupců se neshodují v čase konání. K ostatním důvodům uvedl, že ty se projeví zvýšenou četností porad, případně jejich delší dobou.
13. Soud I. stupně přiznal žalobci zákonný úrok z prodlení ode dne 18. 2. 2021, neboť k mimosoudnímu uplatnění nároku u žalované došlo ke dni 17. 8. 2020, šestiměsíční zákonná lhůta k projednání nároku uplynula dnem 17. 2. 2021.
14. O náhradě nákladů řízení rozhodl dle § 142 odst. 2, 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) a § 146 odst. 2 o. s. ř. se závěrem, že žalobci přísluší 70 % jeho celkových nákladů řízení.
15. Včasným odvoláním napadl rozhodnutí žalobce do zamítavého výroku III. a nákladového výroku IV. z důvodu dle § 205 odst. 2 písm. b), e) g) o. s. ř. Nesouhlasil s výší přiznaného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu, když ta nebyla řádně odůvodněna, a to ani ve vztahu k rozhodnutí Krajského soudu v Brně, sp. zn. 59 Co 165/2015. Toto rozhodnutí však

shledává nevhodným pro srovnání, když se v něm jedná o odlišný skutek, s rozdílným odsudkem ve společnosti, když žalobce byl vnímán jako odsouzený vrah, a byl omezen na svobodě přes 300 dní, když byl vazebně stíhán a následně vykonal část trestu odnětí svobody. Má tak za to, že neexistuje žádné adekvátní srovnání s jinými rozhodnutími v obdobných případech. Odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1747/2014 zabývající se tím, jak má soud v takovém případě postupovat. K porovnání navrhl rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5, sp. zn. 28 C 172/2017, kde bylo poškozené, nezákonně stíhané pro obdobný skutek, přiznáno zadostiučinění ve výši 700 000 Kč. Dále namítal, že soud I. stupně opomenul, že jeho odsouzení v ČR mělo negativní dopady i na jeho rodinu v Číně. K nároku na náhradu škody za vynaložené náklady na obhajobu namítal, že podáním ze dne 13. 9. 2021 doplnil skutková tvrzení, proč se domáhá trojnásobku výše odměny. Zopakoval tak argumentaci pro navýšení: časový odstup mezi spáchaným skutkem a jeho projednáním, kvalita trestního spisu, jazyková bariéra, kulturní a právní aspekty, nezbytná účast obhájce hovořícím čínským jazykem a společné zastupování. K přiznání trojnásobku by tak mělo dojít u všech porad probíhajících za přítomnosti Mgr. Z. ve věznici, bez elektronických prostředků. Shodná odměna by tak měla být přiznána za účasti u hlavních líčení, u nichž vypovídaly osoby čínské národnosti, naopak jen dvojnásobek požaduje za ty, kde se prováděly listinné důkazy. Trojnásobek požaduje také za písemné návrhy, které připomínkoval žalobce, u jiných je nepožaduje. Navrhl, aby odvolací soud změnil napadený výrok tak, že nároku vyhová a přizná mu náklady za řízení před soudy obou stupňů.

16. Včasným odvoláním napadla nákladový výrok žalovaná. Konstatovala, že tarifní hodnota před částečným zastavením činila 1 122 403,80 Kč (obhajné 969 754,50 Kč, majetková škoda 70 120 Kč, 17 658 Kč, 14 871,30 Kč, nemajetková újma 50 000 Kč dle § 9 odst. 4 AT), po částečném zastavení, co do částky 255 895,30 Kč, činila 866 508,50 Kč (obhajné 746 388,50 Kč, majetková škoda 70 120 Kč, nemajetková újma 50 000 Kč). Úspěch žalobce byl do částky 371 719,30 Kč (223 366, soudem přiznané obhajné 65 824 Kč a nemajetková újma 50 000 Kč), což je 33,19 %. Rozdíl úspěchu a neúspěchu: $66,81 - 33,19 = 33,62$ %. Má tak nárok na náhradu nákladů řízení ve výši 33,62 %. Nesouhlasí s tím, že nárok z titulu zvýšení odměny na trojnásobek byl posuzován dle § 142 odst. 3 o. s. ř. Má za to, že bylo na žalobci, aby uvedl skutková tvrzení o důvodnosti navýšení u každého jednotlivého úkonu a tyto prokázal, což neučinil ani po poučení dle § 118a odst. 1, 3. o. s. ř. K tomu odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 30 Cdo 4016/2016. Navrhla, aby odvolací soud napadený výrok zrušil, vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení, případně, aby sám rozhodl dle jejího návrhu.
17. Žalobce naopak rozhodnutí o nákladech řízení shledal správné, když byl neúspěšný pouze v nepatrné části ve smyslu § 142 odst. 3 o. s. ř., když mu na nárok na náhradu škody za vynaložené náklady na obhajobu bylo přiznáno 289 195 Kč. Má za to, že aplikace § 12 odst. 1 AT závisí na úvaze soudu ve smyslu § 136 o. s. ř., tedy mu byla správně přiznána plná náhrada nákladů řízení.
18. Odvolací soud přezkoumal postupem dle § 212 a § 212a o. s. ř. rozsudek soudu I. stupně v rozsahu odvoláními napadeném, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání **do výroku ve věci samé není důvodné.**
19. Odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně, dospěl k závěru, že v projednávané věci došlo v rámci trestního stíhání žalobce k vydání nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk, neboť jeho trestní stíhání, zahájené usnesením ze dne 27. 10. 1998, neskončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem, ale žalobce byl pravomocně zproštěn obžaloby dle § 226 písm. c) tr. ř., neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný. Tím je dán odpovědnostní titul.

Zadostiučinění za nemajetkovou újmu za nezákonné trestní stíhání

20. U prvního nároku je třeba vyjít z teze, že trestní stíhání obecně představuje značný zásah do práv poškozeného garantovaných v čl. 10 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“), zejména do práva na zachování lidské důstojnosti, osobní cti a dobré pověsti. Soud I. stupně správně vycházel z kritérií pro rozhodnutí o formě a výši zadostiučinění za nezákonné trestní stíhání, jimiž jsou především povaha trestní věci, délka trestního stíhání a dopady trestního stíhání do osobnostní sféry poškozeného. Rozhodnutí o formě a výši zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti a současně by výše přiznaného zadostiučinění neměla být bez zjevných a podstatných skutkových odlišností konkrétního případu podstatně odlišná od zadostiučinění přiznaných v případě skutkově obdobných. K tomu správně odkázal na příslušnou judikaturu Nejvyššího soudu, například rozsudek ze dne 16. 9. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1747/2014, v němž se k výši zadostiučinění nemajetkové újmy způsobené nezákonným trestním stíháním konstatuje, že *„Nelze-li nalézt takový případ, který by se v podstatných znacích sbodoval s projednávanou věcí, je třeba provést srovnání s jinými případy náhrady nemajetkové újmy (např. z titulu odpovědnosti státu za nezákonné omezení osobní svobody, nepřiměřenou délku řízení, náhrady nemajetkové újmy na zdraví ve formě bolestného nebo ztížení společenského uplatnění, újmy na osobnostních právech v rámci ochrany osobnosti, újmy z titulu porušení zákazu diskriminace podle obecné úpravy i v pracovněprávních vztazích apod.). Soud přitom neopomene uvést podstatné společné a rozdílné znaky a v odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlit, jakým způsobem se tyto společné a rozdílné znaky promítly do výše stanoveného zadostiučinění, tj. z jakého důvodu je přiznané zadostiučinění přiměřené ve srovnání s jiným zadostiučiněním přiznaným z jiného právního důvodu. Nebude-li možné postupovat ani podle jiného případu náhrady nemajetkové újmy, je třeba stanovit přiměřené zadostiučinění v takové výši, která bude odpovídat ekonomické realitě České republiky a tomu, co by obecně bylo vnímáno jako spravedlivé (např. s ohledem na cenovou úroveň nebo výši průměrné mzdy). V každém případě je primárně na žalobci, aby zvolil přesvědčivé srovnání, podle kterého jeho újma z hlediska spravedlnosti není menší než újma jiná, za kterou se přiznává minimálně žalovaná částka.“* Vzhledem k tomu, že se újma z titulu nezákonného trestního stíhání nepresumuje, je na poškozeném, aby prokázal její vznik a příčinnou souvislost s nezákonným trestním stíháním. K tomu se vyjádřil Nejvyšší soud například v rozsudku ze dne 15. 3. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2555/2010 s tím, že *„újma musí být prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoli jiná osoba, která by byla danou skutečností postižena a šlo by tak o notorieta, kterou dokazovat netřeba.“* Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění je třeba stanovit částku, která je způsobilá současně plnit svoji kompenzační funkci, ale není přitom „extrémní“ a vymykající se smyslu a účelu dané právní úpravy (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 1572/11).
21. Soud I. stupně dospěl k správnému závěru, že v příčinné souvislosti s nezákonným rozhodnutím ve smyslu § 8 odst. 1 OdpŠk bylo zasaženo do práv žalobce garantovaných LZPS. Dále se správně zabýval formou zadostiučinění dle § 31a odst. 2 OdpŠk. Odvolací soud se ztotožňuje se závěrem, že trestný čin vraždy působí ve společnosti nejvyšší mírou odsouzení. V případě obvinění dle § 219 odst. 1, 2 písm. a) tr. z. lze uložit trest odnětí svobody v rozmezí 12 až 15 let. Současně považuje za správné, že soud I. stupně posuzoval pouze tu část řízení, v rámci níž mohl žalobce újmu důvodně pociťovat. Jedná se o dobu od zadržení žalobce v Japonsku dne 22. 10. 2018, kdy se dozvěděl o řízení, které je proti němu vedeno, do právní moci rozhodnutí o zamítnutí stížnosti státního zástupce podané do zprošťujícího rozsudku, tedy do 18. 2. 2020. Řízení tak trvalo 16 měsíců, tedy po dobu přiměřenou projednávané věci, tedy její skutkové i právní náročnosti. Správný tak byl závěr o poskytnutí zadostiučinění ve formě finanční.
22. K samotné nemajetkové újmě soud I. stupně správně poznamenal, že se projevuje zejména v těžce definovatelné sféře vnímání obtíží, nepohodlí, stresu a jiných nežádoucích účinků

spojených se zásahem do základních lidských hodnot. Její vznik zpravidla nelze dokazovat, neboť jde o stav myslí poškozeného. V řízení se obvykle pouze zjišťuje, zda jsou dány objektivní důvody pro to, aby se konkrétní osoba mohla cítit poškozena na svých osobnostních právech, zde v souvislosti s nezákonným rozhodnutím. Nezákonné trestní stíhání mělo v daném případě intenzivnější dopad na žalobce v důsledku toho, že se jednalo o cizího státního příslušníka odloučeného od rodiny, byl dlouhodobě omezen na osobní svobodě v důsledku zadržení v Japonsku, částečného výkonu trestu odnětí svobody po dobu 41 dní nebo vazebního stíhání po dobu 140 dní. Prokázán byl i dopad na rodinné vztahy, kdy se nemohl starat o nemocnou matku v Číně, a u dcery, která musela jezdit do České republiky, to mělo negativní dopad na její pracovní činnost.

23. K navýšení o medializaci odvolací soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího soudu, například rozhodnutí ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. 30 Cdo 2235/2017, v němž se stanoví, že *„Ačkoli je určitá míra medializace přirozeným důsledkem zásady veřejnosti trestního stíhání, v případě neodpovídajícího vyjadřování sdělovacích prostředků k probíhající trestní věci může být ať porušen princip presumpce neviny. Ujma tímto způsobem zapříčiněná však nemůže být přičítána státu. Jinými slovy stát nemůže nést odpovědnost za (nepřípustné) závěry, jež sdělovací prostředky vyvodí z veřejně dostupných zdrojů a prohlášení, jež odpovídají požadavkům zákona (srov. např. rozsudek ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. 30 Cdo 2235/2017). Obecné povinnosti orgánů činných v trestním řízení v relaci k informacím, které mají vztah k trestnímu řízení, vymezuje § 8 tr. ř. Dle § 8 odst. 1 tr. ř. při poskytování informací o své činnosti veřejnosti dbají orgány činné v trestním řízení na to, aby neohrozily objasnění skutečností důležitých pro trestní řízení, nezveřejnily o osobách zúčastněných na trestním řízení údaje, které přímo nesouvisí s trestnou činností, a aby neporušily zásadu, že dokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem není vina vyslovena, nelze na toho, proti němuž se vede trestní řízení, hledět, jako by byl vinen. Dle § 8 odst. 3 tr. ř. orgány činné v trestním řízení informují o své činnosti veřejnost poskytováním informací podle odstavce 1 veřejným sdělovacím prostředkům; poskytnutí informací odeprou z důvodů ochrany zájmů uvedených v odstavcích 1 a 2. Vyhradí-li si v přípravném řízení státní zástupce právo poskytnout informace o určité trestní věci, může je policejní orgán poskytnout jen s jeho předchozím souhlasem. V daném případě žalobce žádné konkrétní tvrzení o nezákonném zveřejnění informací orgány činnými v trestním řízení netvrdil, tedy ani neprokazoval. Doložil však medializaci kauzy, jeho označení „jako vraha“ například článkem ze dne xxx xxx. Odvolací soud má za to, že i takové zpravodajství je státu v určité míře třeba přičíst, neboť odpovídá tomu, z jak závažných skutků se stát rozhodl poškozeného stíhat.*
24. Soud I. stupně pro porovnání přiznaného odškodnění správně vycházel z rozhodnutí, jimiž byla přiznána zadostiučinění za stejnou, případně obdobnou trestnou činnost. Rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 13. 1. 2015, č.j. 12 C 43/2013 – 113 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 9. 9. 2015, č.j. **59 Co 165/2015 - 140** bylo přiznáno odškodnění **ve výši 439 000 Kč (1 000 Kč/den)**. Poškozený byl stíhán pro trestný čin těžkého ublížení na zdraví s následkem smrti dle § 145 odst. 1, 3 tr. z., za což mu hrozil trest odnětí svobody v trvání 8 - 16 let. Trestní stíhání trvalo 14,5 měsíců (439 dnů), odsuzující rozsudek byl zrušen, stíhání skončilo zproštěním dle § 226 písm. a) tr. ř. Poškozený byl vazebně stíhán po dobu jednoho měsíce, věc byla medializovaná, čelil negativním reakcím a výhrůžkám a společenskému odsouzení. Řízení mělo dopad do jeho osobní sféry, soukromého života, na jeho zdravotní a duševní stav, ale i na jeho podnikání. *Společným znakem obou případů je obvinění z trestného činu týkajícího se života člověka, obrožení vysokým trestem, stejná délka řízení, medializace, duševní útrapy, dopady do osobnostní sféry i pracovní činnosti. Rozdílnými znaky jsou u žalobce: pravomocné odsouzení, částečný výkon trestu odnětí svobody, delší vazební stíhání, cizinec, nečelil výhrůžkám.*

25. Odvolací soud poukazuje na další rozhodnutí. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 29. 6. 2016, č.j. 31 C 268/2015 - 1732 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2016, **č.j. 30 Co 393/2016 - 187** bylo přiznáno odškodnění **ve výši 20 000 Kč**. I zde byl poškozený stíhán pro trestný čin vraždy, za což mu hrozil trest odnětí svobody v trvání 12 - 15 let. Trestní stíhání trvalo necelých 16 měsíců, skončilo zproštěním dle § 226 písm. c) tr. ř. Poškozený nebyl vazebně stíhán, byl jen 2 dny zadržen, věc byla medializovaná. Byl již trestaný, nezaměstnaný. Řízení nemělo dopad do rodinné nebo pracovní sféry. Nebyl prokázán vznik vyšší újmy než obecné. *Společnými znaky jsou obvinění ze stejného trestného činu, obroženi stejným trestem, stejná délka řízení, medializace. Rozdílnými znaky jsou u žalobce: pravomocné odsouzení, částečný výkon trestu odnětí svobody a vazební stíhání, cizinec, zásadní dopad na jeho duševní zdraví, rodinné vztahy a poměry, včetně pracovní oblasti.*
26. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 19. 6. 2009, č.j. 15 C 202/2007 - 115 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2010, **č.j. 39 Co 398/2009 - 140** bylo přiznáno odškodnění ve výši **150 000 Kč** za nezákonné trestní stíhání pro trestný čin vraždy, za což poškozenému hrozil trest odnětí svobody v trvání 10 - 15 let. Trestní stíhání trvalo přes 4 roky a 9 měsíc. Řízení bylo v rámci předběžného projednání obžaloby pravomocně zastaveno. Poškozený byl přes 2,5 měsíce vazebně stíhán. Věc byla medializovaná, měla negativní dopad na jeho osobní život. *Společnými znaky jsou obvinění ze stejného trestného činu, obroženi vysokým trestem, medializace, vazební, byť kratší, stíhání. Rozdílnými znaky u žalobce jsou: pravomocné odsouzení, kratší trestní řízení, částečný výkon trestu odnětí svobody, delší vazba, cizinec, zásah do rodinných vztahů a profesní činnosti.*
27. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 17. 1. 2014, č.j. 15 C 123/2010-136 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. 10. 2014, **č.j. 23 Co 332/2014 - 362** bylo za nezákonné obvinění z trestného činu vraždy poskytnuto odškodnění ve výši **100 000 Kč**. Poškozené hrozil trest odnětí svobody v délce trvání 10 - 15 let, eventuálně trest výjimečný. Trestní stíhání trvalo rok, věci se dostalo výrazné negativní publicity, byla výrazně dotčena čest i soukromí poškozené. *Společnými znaky jsou obvinění pro stejný trestný čin, hrozba vysokým trestem, medializace, dopad do občanské cti a soukromí. Rozdílnými znaky u žalobce: delší doba trestního stíhání, pravomocné odsouzení, částečný výkon trestu odnětí svobody, vazba, cizinec.*
28. Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 22. 7. 2020, č.j. 39 Co 86/2020 - 363 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 22. 7. 2020, č.j. **39 Co 86/2020** bylo poškozené přisouzeno odškodnění za nemajetkovou újmu ve výši **140 000 Kč**. Poškozená byla stíhána pro podezření zločinu teroristického útoku, za což jí hrozil trest odnětí svobody v trvání 12 - 20 let či výjimečný trest. Délka trestního řízení byla dva roky a jedenáct měsíců. Poškozená byla v souvislosti s vedením trestního stíhání xxx léčena xxx, kam docházela tři roky. Jiný zásah do osobnostních sfér nebyl prokázán. Případ byl medializován. *Společnými znaky jsou vysoká trestní sazba, medializace, délka řízení. Ve srovnávaném případě došlo k vážnějším následkům v psychické oblasti poškozené. Rozdílnými znaky u žalobce: pravomocné odsouzení, částečný výkon trestu odnětí svobody, vazba, cizinec.*
29. Žalobce navrhl srovnání s rozhodnutím ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 28 C 172/2017 - 823. Rozhodnutí však dosud není pravomocné, nadto není pro posouzení věci příléhavé. Žalobkyně se po žalované, která je mediální společností, domáhala zaplacení nemajetkové újmy způsobené zásahem do jejích osobnostních práv v důsledku uveřejňování článků o své osobě, aniž by žalovaná cítila presumpci nevinu, když následně byla obvinění pro trestný čin vraždy zproštěna. Je zde tedy jiný odpovědnostní titul.

30. Za nejprůléhavější pro posouzení nároku z titulu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání shledal odvolací soud věc vedenou u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 39 Co 398/2009 (bod 26. tohoto rozsudku), neboť se jedná o řízení, které bylo vedeno pro stejný trestný čin, za který hrozí vysoký nepodmíněný trest odnětí svobody. Rozdíl je tak však nutno spatřovat v délce řízení, která byla v případě žalobce o cca dvě třetiny kratší, což svědčí pro nižší zadostiučinění. Naopak pro výrazné navýšení zadostiučinění svědčí okolnost, že došlo k pravomocnému odsouzení žalobce s částečným výkonem trestu odnětí svobody a s vazbou trvající jen v České republice o 87 dní déle. Za tohoto stavu odvolací soud považuje za přiměřené zadostiučinění právě částku 300 000 Kč, tedy dvojnásobek, než bylo stanoveno v porovnávané věci, které odpovídá obecně sdílené představě spravedlnosti a plně kompenzuje nemajetkovou újmu žalobce vzniklou v důsledku nezákonného trestního stíhání.
31. Pokud je namítáno, že rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 13. 1. 2015, č.j. 12 C 43/2013 – 113 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 9. 9. 2015, č.j. 59 Co 165/2015 - 140 bylo přiznáno odškodnění ve výši 439 000 Kč, pak odvolací soud se neztotožňuje se způsobem jejího stanovení, a to 1 000 Kč/den. Tento způsob výpočtu se uplatňuje u nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené výkonem vazby. K tomu lze odkázat na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2357/2010, v němž jsou uvedena relevantní kritéria pro stanovení přiměřené výše zadostiučinění za vazbu v trestním řízení, které neskončilo odsouzením. V odůvodnění se stanoví, že jimi jsou „*povaha trestní věci, celková délka omezení osobní svobody a následky v osobní sféře poškozené osoby. Adekvátním zadostiučiněním je částka v rozmezí 500 Kč až 1 500 Kč za jeden den trvání vazby, v jejímž rámci soud promítne okolnosti konkrétního případu. K tomuto rozmezí je však nutno přistupovat pouze jako k orientačnímu s tím, že podléhá toliko úvaze soudu v konkrétním případě, k jaké částce dospěje. Nejvyšší soud rozmezí v rozsudku sp. zn. 30 Cdo 2357/2010 uvedl jen z důvodu zabránění extrémnímu poskytování zcela zjevně neodůvodnitelně nepřiměřeně nízkých či naopak zcela zjevně nepřiměřeně vysokých zadostiučinění.*“ Pokud je tedy stanoveno rozpětí ve výši 500 Kč až 1 500 Kč/den po dobu, kdy je poškozený omezen na své osobní svobodě, kdy je újma nepoměrně vyšší, neboť je omezen na pohybu, vytržen ze svého běžného života, odloučen od rodiny, nelze tuto sazbu aplikovat i na dobu, kdy je stíhán na svobodě. Odvolací soud tak má za to, že právě o dobu strávenou ve výkonu trestu odnětí svobody a ve vazbě bylo navýšeno zadostiučinění o 150 000 Kč oproti rozhodnutí ve věci vedené Městským soudem v Praze pod sp. zn. 39 Co 398/2009.

Nárok na náhradu nákladů obhajoby

32. O tomto nároku rozhodl soud I. stupně správně dle § 31 odst. 1 OdpŠk, neboť stát nahradí poškozenému náklady řízení, které jím byly účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí, a na nápravu nesprávného úředního postupu. Mezi účastníky byl sporný počet úkonů, za něž přísluší právním zástupcům odměna a aplikace § 12 odst. 1 AT. Správně byla stanovena výše tarifní hodnoty 50 000 Kč dle § 10 odst. 3 písm. c) AT, neboť žalobce byl trestně stíhán pro trestný čin, na který zákon stanoví trest odnětí svobody převyšující deset let. Soud I. stupně za účelné úkony shledal všechny ty, které žalobce požadoval. Za situace, kdy žalovaná vyhovující výrok nenapadla, ten nabyl právní moci, se odvolací soud účelností úkonů Prof. JUDr. Bc. Gřivny, Ph.D., a to porad konaných ve dnech 19. 3., 19. 4., 9. 5., 16. 5., 23. 5., 26. 5., 4. 7., 29. 8. a 5. 9. 2019 a Mgr. Z., a to porad konaných ve dnech 29. 3., 2. 4., 5. 4., 14. 4., 6. 5., 7.6. a 3. 7. 2019 již nezabýval.
33. K dalším sporným úkonům poznamenává, že žalobce odměnu za podání ve věci žádosti o propuštění žalobce z vazby ze dne 12. 8. 2019, vzdání se stížnosti do usnesení o ponechání ve vazbě ze dne 22. 8. 2019, vzdání se práva na odvolání ze dne 10. 10. 2019, za vyrozumění soudu o pobytu žalobce na území ČR ze dne 14. 10. 2019, nadto požadováno duplicitně, návrh na

postup dle § 251 odst. 1 tr. ř. , již nadále nepožadoval, byť na uvedené procesně nereagoval. Soud I. stupně za tyto úkony správně odměnu nepřiznal, když odměna za žádost žalobce o propuštění z vazby ze dne 12. 8. 2019 byla součástí odměny za návrh na nahrazení vazby zárukou, tedy se jednalo o jedno související podání, za které přísluší odměna dle § 11 odst. 2 písm. d) AT. Další činnosti nelze podřadit pod žádný z úkonů ve smyslu § 11 AT, za něž by bylo možné přiznat právním zástupcům odměnu.

Navýšení odměny dle § 12 odst. 1 AT

34. Odvolací soud se dále zabýval přezkumem závěrů soudu I. stupně o navýšení odměny dle § 12 odst. 1 AT, tedy zda se jednalo o úkony právní služby mimořádně obtížné, zejména bylo-li k nim třeba použití cizího práva nebo cizího jazyka, nebo se jednalo o úkony časově náročné, kdy může advokát zvýšit mimosmluvní odměnu až na trojnásobek. K tomu nejprve poznamenává, že vyhláška č. 177/1996 Sb., AT, sama reaguje na složitost věci, neboť odměna vycházející z tarifní sazby dle § 10 AT, která se navyšuje v závislosti na závažnosti skutku, pro který je vedeno trestní řízení, a to s ohledem na ohrožení obviněného trestem odnětí svobody. Současně stanoví odměnu za každý účelně vynaložený úkon zvlášť, tedy reaguje na časovou náročnost (počet a délka úkonů).
35. K námitce zvýšení odměny *pro použití cizího jazyka*. V daném případě není sporu, že žalobce je cizinec, dle tvrzení jeho právního zástupce hovoří pouze čínsky, tedy jazykem, kterým jeho obhájce Prof. JUDr. Bc. Griřvny, Ph.D., nehovoří. Žalobce tak udělil plnou moc dále Mgr. Z., který čínsky hovoří. Pro zvýšení odměny pro užití cizího jazyka ve smyslu § 12 odst. 1 AT je nutné, aby cizí právo nebo cizí jazyk použil advokát, který odměnu účtuje. O úkon mimořádně obtížný tak nepůjde tehdy, pokud advokát sám cizí jazyk neovládá a v řízení vystupuje tlumočnick. Ke zvýšení odměny ani nepřispěje, musí-li advokát najmout například tlumočnicka, jehož odměna patří mezi náklady ve smyslu § 13 AT. Pokud byl žalobce zastoupen dvěma advokáty, kdy jeden se zabýval především právní stránkou věci, a druhý především tlumočením, není důvod pro navýšení odměny.
36. K tvrzenému *vykladu práva* a plnění povinností, které právnímu zástupce obviněného ukládá § 41 odst. 1 tr. ř. odvolací soud konstatuje, že bylo postupováno dle českého práva, a to trestního zákona a trestního řádu, nikoli práva cizího.
37. Námitce zvýšení odměny *pro časový odstup mezi spáchaným skutkem a jeho projednáním před soudem*, odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně také nepřisvědčil. Žalobce byl řádně poučen ve smyslu § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. o tom, že je třeba u každého jednotlivého úkonu stanovit okolnosti svědčící pro navýšení odměny. Žalobce popsal každý jednotlivý úkon, a proč byl proveden, což bylo rozhodné pro posouzení účelnosti takového úkonu. Z logiky věci může uplynutí cca 20 let působit problémy se zajištěním důkazů, svědků, případně rozpomenout se na veškeré rozhodné okolnosti, které se staly před mnoha lety. Uvedené se však odrazilo v počtu a četnosti porad obhájců s žalobcem, nikoli ve složitosti věci. Soud I. stupně odkázal na přílehlavé rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2019, č.j. 30 Cdo 4016/2016 – 485, v němž se stanoví, že „*Okolnosti odůvodňující mimořádné zvýšení mimosmluvní odměny advokáta podle § 12 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb. spočívají v neobvykle zvýšených odborných či profesních nárocích na advokáta při realizaci konkrétního úkonu právní služby a nelze je paušálně odvozovat od obtížnosti věci, v rámci které je právní služba poskytována.*“
38. Ani námitce, že *kvalita trestního spisu*, neodpovídala dnešním standardům, odvolací soud nepřisvědčil. V daném případě se jedná o obsáhlý trestní spis v listinné podobě, kdy se

seznámení s jeho obsahem může odrazit v délce takového úkonu a počtu účtovaných odměn, nikoli náročnosti.

39. Námitku, že *hlavní líčení* byla náročná s ohledem na výpovědi osob čínské národnosti, neshledal důvodnou. U každého líčení byl tlumočnick (viz odůvodnění v bodě 35. tohoto rozsudku). Nadto výslechy se netýkaly řešení odborných nebo právních otázek, ale popisu událostí, jichž byly svědky. Odvolací soud musí přisvědčit soudu I. stupně, že žalobce ohledně náročnosti hlavních líčení neunesl břemeno tvrzení, když pouze obecně tvrdil, že zvýšení odměny za účast na hlavním líčení závisela na tom, jaké důkazní prostředky se ve věci v tu dobu prováděly, proto v odvolacím řízení požadoval za ty, kde byly prováděny především výpovědi osob čínské národnosti trojnásobek odměny, kde byly prováděny listinné důkazy dvojnásobek.
40. Námitku, že *písemné návrhy* činěné v listinné podobě byly komplikované pro připomínky ze strany žalobce, což vyžadovalo spolupráci s Mgr. Z., shledal odvolací soud také nedůvodnou. Uvedené se pouze odráží v počtu a délce porad.
41. Námitku, že k navýšení přispívá skutečnost, že *porady probíhaly ve vazební věznici*, bez elektronických prostředků, neshledal důvodnou. I v tomto případě má uvedené pouze za následek časovou náročnost takového úkonu.
42. Soud I. stupně správně přiznal žalobci zákonný úrok z prodlení ode dne 18. 2. 2021, neboť k mimosoudnímu uplatnění nároku u žalované došlo dle § 14 OdpŠk ke dni 17. 8. 2020, šestiměsíční zákonná lhůta k projednání nároku a jeho náhradě dle § 15 odst. 1 OdpŠk uplynula dnem 17. 2. 2021.
43. Soud I. stupně tak správně uzavřel, že žalobci za zastupování přísluší náhrada škody za náklady vynaložené v souvislosti se zastoupením v trestním řízení za neuznané úkony právní služby učiněné Prof. JUDr. Bc. Gřivnou, Ph.D, a to 9 odměn po 3 100 Kč dle § 10 odst. 3 písm. d) AT ve spojení s § 7 bod 5 AT za úkony dle § 11 odst. 1 c), g) AT, 9 náhrad hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 1, 4 AT a 21% DPH ve výši 6 426 Kč, tj. 37 026 Kč, a Mgr. Z. 7 odměn po 3 100 Kč dle § 10 odst. 3 písm. d) AT ve spojení s § 7 bod 5 AT za úkony dle § 11 odst. 1 g) AT, 7 náhrad hotových výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 1, 4 AT a 21% DPH ve výši 4 998 Kč, tj. 28 798 Kč.
44. Z výše uvedených důvodů soud I. stupně správně zamítl zbývající nárok z titulu nemajetkové újmy za nezákonné trestní stíhání ve výši 1 200 000 Kč (1 500 000 Kč – 300 000 Kč), z titulu náhrady škody za vynaložené náklady na obhajobu Prof. JUDr. Bc. Gřivny, Ph.D, ve výši 27 285,50 Kč (180 471,50 Kč – 116 160 Kč – 37 026 Kč) a Mgr. Z. ve výši 6 776 Kč (142 780 Kč – 107 206 Kč – 28 798 Kč), včetně navýšení odměny Prof. JUDr. Bc. Gřivny, Ph.D, ve výši 360 943 Kč a Mgr. Z. ve výši 285 560 Kč, tj. celkem 1 880 564,50 Kč.
45. Odvolací soud tak napadený zamítavý výrok ve věci samé (III.) jako věcně správný potvrdil dle § 219 o. s. ř. Výrok o částečném zastavení řízení (I.) a vyhovující výrok ve věci samé (II.) nebyly napadeny odvoláním, tedy zůstaly stranou přezkumné činnosti odvolacího soudu dle § 206 odst. 2 o. s. ř.
46. Dále se však neztotožnil s nákladovým výrokem, tedy především s uplatněním § 142 odst. 3 o. s. ř. ohledně nároku na trojnásobné navýšení odměny za jednotlivé úkony právní služby ve smyslu § 12 odst. 1 AT. Aplikace § 142 odst. 3 o. s. ř. vyžaduje buď rozhodnutí, kde s ohledem na předmět sporu lze neúspěch posoudit jako nepatrný nebo plnění závisí na znaleckém posudku nebo soud výši nároku určuje dle § 136 o. s. ř. dle své úvahy. O žádný z těchto případů

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Zavázalová

se ohledně tohoto nároku, na rozdíl od nároku na zadostiučinění nemajetkové újmy, nejedná. Odvolací soud tak vycházel z § 146 odst. 2 o. s. ř., tedy ze zásady zavinění zastavení řízení, § 142 odst. 2 o. s. ř., tedy zásady úspěchu a neúspěchu ve věci, vyjma nároku na zadostiučinění nemajetkové újmy, kde vycházel z § 142 odst. 3 o. s. ř., když právě rozhodnutí o formě a výši plnění záviselo na úvaze soudu (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 2. 2015, sp. zn. 30 Cdo 2448/2014). V daném případě byla žaloba částečně vzata zpět pro chování žalované, když po podání žaloby na uplatněné nároky plnila, a to ve výši 255 895,30 Kč (116 160 Kč + 107 206 Kč + 17 658 Kč + 14 871,30 Kč), tedy zavinila zastavení řízení v tomto rozsahu a je povinna k úhradě nákladů řízení dle § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. Dále bylo řízení částečně zastaveno pro zpětvzetí částky 70 120 Kč z důvodu neprokázání tohoto nároku, tedy žalobce zavinil zastavení řízení v tomto rozsahu a je povinen k úhradě nákladů řízení dle § 146 odst. 2 věta druhá o. s. ř. Dále byl žalobce úspěšný co do částky 365 824 Kč a neúspěšný do 1 880 564,50 Kč.

47. Tarifní hodnotu stanovil u nároku na nemajetkovou újmu ve výši 50 000 Kč dle § 9 odst. 4 AT v souladu se závěry rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 3378/2013, a u majetkové škody z její uplatněné výše 1 072 403,20 Kč. Ke kumulaci nároků se Nejvyššího soudu vyjádřil například v usnesení ze dne 20. 12. 2016, sp. zn. 30 Cdo 1435/2015, v němž se stanoví, že „v případě objektivní kumulace nároků se o náhradě nákladů řízení účastníků rozhoduje jediným výrokem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 2016, sp. zn. 33 Cdo 4702/2015). I zde pak podle § 142 odst. 2 o. s. ř. platí, že měl-li účastník v projednávané věci úspěch pouze částečný, je třeba náhradu nákladů poměrně rozdělit. Při určování úspěchu či neúspěchu účastníka, který vedle nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu v řízení uplatnil rovněž nárok (nároky) na peněžité plnění (objektivní kumulace), je třeba vycházet ze vzájemného poměru tarifních hodnot takto uplatněných nároků, jež se stanoví podle § 8 a násl. AT. Činí-li tarifní hodnota nároku na zadostiučinění za nemajetkovou újmu podle § 9 odst. 4 písm. a) AT 50 000 Kč, pak tarifní hodnota nároku na peněžité plnění vychází zásadně z výše tohoto plnění bez uplatněného příslušenství (§ 8 odst. 1 AT).“ Žalobce tak byl celkově úspěšný, případně nezavinil zastavení řízení, do 371 719,3 Kč (50 000 Kč + 116 160 Kč + 37 026 Kč + 107 206 Kč + 28 798 Kč + 17 658 Kč + 14 871,30 Kč), tedy v rozsahu 33 % uplatněného nároku. Žalované tak přísluší 34 % celkových nákladů řízení před soudem I. stupně, když její úspěch ve sporu činil 67 %.
48. Náklady žalované za řízení před soudem I. stupně se sestávají z šesti paušálních náhrad po 300 Kč dle § 2 odst. 3 vyhlášky za úkony dle § 1 odst. 3 písm. a), b), c) vyhlášky (vyjádření ze dne 30. 4. 2021, účast a příprava na jednání dne 5. 8. 2021 a 4. 11. 2021, účast u jednání dne 12. 11. 2021, kde byl vyhlášen jen rozsudek), tj. 1 800 Kč. Žalované tak přísluší částka ve výši 594 Kč. Lhůtu k plnění byla stanovena v souladu s § 160 odst. 1 věta před středníkem o. s. ř.
49. Odvolací soud tedy výrok o nákladech řízení (IV.) změnil dle § 220 odst. 1 o. s. ř.
50. O nákladech odvolacího řízení rozhodl dle § 224 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 142 odst. 1 o. s. ř., když žalovaná byla v této fázi řízení úspěšná. Tyto se sestávají ze třech paušálních náhrad po 300 Kč dle § 2 odst. 3 vyhlášky za úkony dle § 1 odst. 3 písm. a), f), c) vyhlášky (odvolání, příprava a účast u jednání dne 11. 3. 2022), tj. 900 Kč. Lhůtu k plnění byla stanovena v souladu s § 160 odst. 1 věta před středníkem o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné dovolání** za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. ve lhůtě dvou měsíců od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 2. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Zavázalová

dovolací soud (§ 239 o. s. ř.). Pouze proti **nákladovým výrokům nelze podat dovolání** dle § 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř.

Praha 11. března 2022

JUDr. Helena Karetová v.r.
předsedkyně senátu